

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2864/2019
19.09.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранислава Босиљковића, Бисерке Живановић, Јасминке Станојевић и др Илије Зиндовића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији су пуномоћници Станоје Филиповић адвокат из ... и Предраг Филиповић адвокат из ..., против тужених ББ из ..., чији је пуномоћник Горан Николић адвокат из ... и ВВ из ..., ради стицања без основа, одлучујући о ревизији туженог ВВ изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 3545/18 од 17.01.2019. године, у седници већа одржаној дана 19.09.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог ВВ изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 3545/18 од 17.01.2019. године - дела одлуке садржане у првом ставу изреке који се односи на овог туженог.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог ВВ изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 3545/18 од 17.01.2019. године - дела одлуке садржане у првом ставу изреке који се односи на овог туженог.

Образложење

Пресудом Основног суда у Шапцу П 1317/12 од 27.04.2018. године, ставом првим изреке, обавезани су тужени ББ из ... и ВВ из ... да тужиоцу АА из ... на име стицања без основа солидарно исплате износ од 9.100 евра са каматом по стопи коју утврђује Европска централна банка за валуту евро почев од 09.07.2002. године до 24.12.2012. године, а од 25.12.2012. године до исплате са затезном каматом обрачунатом у складу са Законом о затезној камати, све у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан исплате у року од 15 дана од дана пријема преписа пресуде под претњом извршења, док је захтев за накнаду трошкова парничног поступка преко досуђеног па до траженог износа од 350.000,00 динара одбијен као неоснован. Ставом другим изреке, обавезани су тужени да на име трошкова парничног поступка солидарно исплате тужиоцу износ од 490.000,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде па до исплате, у року од 15 дана од дана пријема писменог отправка пресуде под претњом принудног извршења, док је захтев за накнаду трошкова

парничног поступка преко досуђеног па до траженог износа од 1.031.475,00 динара са законском затезном каматом од пресуђења до извршности пресуде одбијен као неоснован. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени ВВ из ... да тужиоцу АА из ... на име дуга за извршене радове исплати износ од 152.100,00 динара са законском затезном каматом од 19.06.2003. године до исплате, у року од 15 дана од дана пријема преписа пресуде под претњом принудног извршења. Ставом четвртим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се обавезу тужени да му на име дуга исплате удвојену капару у висини од 18.200 евра са каматом у висини есконтне стопе Европске централне банке увећане за 3% на годишњем нивоу почев од 09.07.2002. године па до коначне исплате. Ставом петим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се обавезу тужени на накнаду материјалне штете за плаћену закупнину у периоду од октобра 2005. године до октобра 2009. године у укупном износу од 8.100 евра са каматом обрачунатом на сваки месечни износ закупа од 200 евра у висини есконтне стопе Европске централне банке увећане за 3% на годишњем нивоу почев од њихове доспелости - првог у текућем месецу за претходни месец, па до коначне исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 3545/18 од 17.01.2019. године, ставом првим изреке, делимично су усвојене и делимично одбијене жалбе тужиоца и тужених а пресуда Основног суда у Шапцу П 1317/12 од 27.04.2018. године преиначена у првом ставу изреке, тако што је обавезан тужени ББ да тужиоцу АА исплати износ од 5.000 евра са каматом по стопи Европске централне банке почев од 09.07.2002. године до 24.12.2012. године а од 25.12.2012. године до исплате са каматом према Закону о затезној камати све у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан уплате и тужени ВВ обавезан да тужиоцу АА исплати износ од 4.100 евра са каматом по стопи Европске централне банке почев од 09.07.2002. године до 24.12.2012. године а од 25.12.2012. године до исплате са каматом према Закону о затезној камати све у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан исплате, у року од 15 дана од пријема преписа пресуде под претњом принудног извршења. Ставом другим изреке, побијана пресуда је потврђена у четвртном ставу изреке којим је одлучено о исплати удвојене капаре и у петом ставу изреке којим је одлучено о захтеву за накнаду материјалне штете, а укинута је у делу одлуке у ставу трећем изреке о дугу за извршене радове и у делу одлуке о трошковима поступка, и у том делу предмет враћен првостепеном суду на поновно суђење.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, дела одлуке садржане у првом ставу изреке који се односи на туженог ВВ, овај тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права. Предложио је да се о ревизији одлучује на основу члана 404. Закона о парничном поступку, ради разматрања правних питања од општег интереса и у интересу равноправности грађана, уједначавања судске праксе и новог тумачења права.

Према члану 404. став 1. Закона о парничном поступку (ЗПП), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако Врховни

касациони суд оцени да је потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, уједначити судску праксу или дати ново тумачење права (посебна ревизија).

По оцени Врховног касационог суда, у овом спору нема правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана које би требало размотрити. Уз ревизију нису приложене одлуке судова којима је на другачији начин одлучивано у истим или битно истоветним чињенично-правним споровима, због чега нема потребе за одлучивањем ни ради уједначавања судске праксе. Иначе, побијана пресуда не одступа од судске праксе о ништавости предуговора о купопродаји непокретности који није закључен у форми прописаној Законом за уговор о купопродаји непокретности, и да је зато уговорна страна која је по таквом предуговору примила новац на име дела продајне цене или капаре дужна да га врати. Коначно, не постоји ни потреба за новим тумачењем права, у смислу навода ревизије да је тужилац могао и морао захтевати од суда да се туженом наложи закључење главног уговора (члан 45. став 4. Закона о облигационим односима). Ништав уговор о купопродаји због недостатка форме не производи правно дејство и не ствара права и обавезе за уговораче, па ни право и обавезу закључења главног уговора.

Из наведених разлога, одлучено је као у првом ставу изреке.

Ревизија туженог ВВ није дозвољена по одредби члана 403. став 3. ЗПП, зато што вредности предмета спора побијаног дела у висини динарске противвредности од 4.100 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе не прелази вредност меродавну за оцену дозвољености ревизије прописану наведеном одредбом.

Сходно изложеном, на основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у другом ставу изреке.

Председник већа - судија
Бранислава Апостоловић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић